

ἢ σίνυος καὶ καλοβίωστα, καὶ βόα; ἢ ἐν ἀγερ-
 πα, ἀλλὰ ταῦτα καρπὸς ὅστι; ἀπειράσπον
 γινῶ ὅστι τὸ αἰθουῖον· ὁ δὲ σίνυος, ἀπειρά-
 σπον. 4 Διὰ τί ἔχει φουδιώων τὰ κῆρ, ἐφα-
 νέ· τὰ δὲ, ὡμὰ βροταί; ἢ ὅσων οἱ χυμοὶ μὴ
 ἐλθῶσι δυνύς, τούτων περὶ σπέντων, γλυ-
 κύτεροι γίνονται ὑπὸ τῆς θερμότητος· ὅσων δὲ δυ-
 νύς, καὶ ὡμὰ ἐδωδιμα; 5 Διὰ τί τὰ κῆρ,
 ἰφάνα, τὰ ἴ, ὀπανά; ἢ ὅτι τὰ κῆρ ὑγρότερα,
 ἢ ποσούτων· τὰ δὲ ξηρότερα, ἢ μάλλον ξη-
 ροειδίωται δει; ἐφόμια δὲ παύτα, ὑγρότερα
 καὶ μαλακώτερα. τὰ δὲ ἢ πὺν ὑγρὰ, αἱ πυ-
 ροθῆ γίνονται ξηρά. 6 Διὰ τί τὰ κῆρ,
 ἀβροτά ὅστι; τὰ δὲ, βροταί; ἢ διὰ τοῦ χυ-
 μοῦ; ὅσα γὰρ καὶ ὡμὰ ἀπέπτοι ἔχει, καὶ πυ-
 ρούμια μὴ μεταβάλλει, ἀβροτα. ὅσων δὲ
 βροτῶς ὁ χυμὸς, ἰσχυρότεροι δὲ, ταῦτα ἢ δύ-
 σματα ὄντι. τὰ γὰρ ἐν μικρῷ ἔχοντα πολλὰ
 δυνάμιν ἔχει βροτῆς, ἢ δύστικα ἔχει ἐν πολ-
 λῷ. 7 Διὰ τίνα αἰτία τὰ κῆρ μέγιστον σπέρ-
 ματος ἔχει φουδιώ, ἢ ζῆ, εἴτε ἐνεργῶτα ἀναίνε-
 ται; ὅτι ἢ πῶς, καὶ τὰ κελεύειμα λάχανα; τὰ
 δὲ, οὐ, ἀλλὰ πολλαίσι φέρει; καὶ ἔχει μέγιστον
 σπέρματος ζώντων, τὰ κῆρ πολλὰ, ἐπέπεια τὸ
 δὲ ἰπποστέλιον, τῷ ὑστέρι ἔπει φέρει καρπὸν,
 καὶ ἐνεργῶτα ἐξαναίνεται; ἢ ἅπαντα κῆρ μέ-
 γιστον αἰμαξίει, ἕως ἀκτῆ τὸ σπέρμα
 ἀκμάζει; ἐπεὶ καὶ οἱ ἀνδραποὶ μέγιστον τελεί-
 κονται ἔχει ὅτι διδάσκει, ὁ τὸ κῆρ τῷ πλῆθει,
 ὁ τὸ δὲ τῇ παχύτητι. ὅταν δὲ μικρῶτα δυνά-
 μιν φέρειν, ὡσπερ ἐκεῖ, ἀναίνεται καὶ κατα-
 γνησκαίει· τὰ δὲ, βροταί, καὶ κτῆ λόρον· δι-
 λῶ κῆρ οὐδὲ αἰτία τὰ κῆρ, βροταί, τὰ δὲ,
 μακροβία ὄντι, ἄλλος ἔστι λόγος· ἐπεὶ δὲ ἔστι
 πᾶσι ὅσων ἢ τῶ σπέρματος τελείωσις, ἀνάγκη
 τοῖς κῆρ βροταί, ἀπᾶς ἢ ὀλιγαίσι
 ἐνεργῶτα καρπῶ· τοῖς δὲ μακροβίοις, πολ-
 λαίσι. ὡς τὰ κῆρ ἀδυνέστα, ἀπᾶς ἐνεργ-
 κῶι (δὲ ὁ ἀνάγκη ἀναίνεται) καὶ τούτων πᾶ-
 ρῶ, ἰφάνη ἐπέπεια ἔχει· τὰ δὲ, ὡσπερ τὸ ἰπ-
 ποστέλιον, τῷ ὑστέρι ἔπει, ὡσπερ τὰ δένδρα
 καὶ τὰ φυτά. 8 Διὰ τί σελίου, ἐὰν πε-
 ρειούξας μέγιστον καὶ τῶς βίβας,

ut cucumer, cucurbita, malus punica? An
 his fructus non deest, sed ipsa pro fructi-
 bus habentur, quibus flos infidet. Fructus
 enim id est, quod florem gerit. Cucumeri
 autem florem inhaerere peripicum est.
 4 Cur eorum, quæ terra gignit alia cocta,
 alia cruda sunt cibo idonea? An quibus
 succus esculentus non proinus est, iis de-
 coctis dulcior redditur à calore: quibus
 autem sapor vel proinus gratus consistit,
 hæc etiam cruda escitantur. 5 Cur alia e-
 lixa, alia assa melius edi possint? An quòd
 humidiora non eatenus humectari, sic-
 ciora non amplius exiccari oportet: elixa
 autem humidiora, redduntur, quæ verò minus humida sunt,
 hæc igne confecta sicciora prorsus eua-
 dunt. 6 Cur alia esculenta, alia inescan-
 lenta experiamur? An causa succus est.
 Quod enim à ignis expers succum conti-
 net immitem, & igne confectum, nihilo
 minus redditur, hoc cibo ineptum peni-
 tus est: quod autem succo esculento quid-
 dem, sed vehementiusculo constat, hoc
 pro condimento recipimus. Quod enim e-
 xiguò corpore vim magnam obtinet, id
 naturam condire potest ampliorum escu-
 lentorum. 7 Quam ob causam stirpium
 alia ad semen vsque viuere tantummo-
 do possint, deinde cum semen tulerunt,
 exarescant, ut genus herbar, & quæ olera
 nominamus: alia non, sed sæpius fructifi-
 care solita sunt. Ipsarum etiam videntium
 ad semen vsque ferendum, cum magna
 pars annua sit, genus apij, quod ab equo
 hipposelinum appellatum est, quasi equa-
 pium dixeris, anno postero fructum affert,
 cumq; attulit, exarescit: cur ita? An omnia
 eatenus viget etate, quatenus semine quo-
 que valeant: nam & hominum ad annum
 trigessimum vsque proficiunt, aut copia,
 aut crassitudine. Vbi autem semen ferre
 non amplius possunt, modo stirpium, oba-
 rescunt, atque senescunt: quanquam alia
 ocyus: alia serius occidunt, idque portio-
 ne. Sed quam ob causam aliis longum vi-
 tæ spatium, aliis breue datum est, portò al-
 terius interest disputationis declarare: sed
 cum omnibus finis, ac terminus sit perfe-
 ctio seminis, quibus vita breui tempore
 continetur, hæc semel, aut certè non sæ-
 pe. Quæ autem esse longæva natura vo-
 luit, hæc sæpe fructificare necesse est. Quæ

ob rem quæ imbecillima sunt, ferre non plus valeant, quam semel, tum exarescant
 necesse est: ac eorum ipsorum alia anno primo simul & semel reddere, & vitam ex-
 plere naturæ ratio sancit: alia postero, ut equapium. Quæ verò præualida surgunt,
 hæc annis plusculis post fructificare incipiunt, diuque vitam agere possunt, fructi-
 ficatæque sæpius, ut arbores. 8 Cur si quis apium radice tenui circumfodiat,